

11te dennes instrueredes til officielt at anmode Grev Rüssel om den engelske Regjerings Bistand.

Resultatet af disse forskjellige Skridt er endnu ikke, navnlig forsaavidt Berlin angaaer, tilfulde bekjendt for Ministeriet. I Wien derimod har Grev Rechberg i en Samtale med den Kongelige Legationssekretær, Kapitaïn Wille, paa givne Anledning udtalt, at han var bleven plinligen overrasket ved de Efterretninger, som Aviserne indeholdt om denne Sag, og at den Keiserlige Regjering var redbon til at efterkomme ethvert Krav, som Humaniteten stiller til Krigsførende. Til den engelske Gesandt, Lord Bloomfield, erklærede Grev Rechberg, at man i Wien endnu savnede officiel Rapport om Sagen, men at det Keiserlige Kabinet havde anbefalet, at Hr. Blaunfeldt behandles som Krigsfange til Krigens Slutning.

Efter hvad jeg erfarer, har Fru Blaunfeldt senere afgivet en mere formelig Forklaring inden Retten. Saa snart jeg erholder Afskrift af dette Afstykke, agter jeg at benytte det til yderligere diplomatise Skridt for om mulig at fjerne den Misforstaaelse, som Hr. Blaunfeldts Opsørsel synes at være underkastet fra de sjenkelige militære Autoriteters Side.

Man gik derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen: Anden Behandling af „Udkast til Lov, hvorved foreløbig Lov af 12te December f. A. om Udbredelse fra Kongeriget af Heste til Brug for Hæren stadfæstes, i Forbindelse med bemeldte foreløbige Lov af 12te December f. A.“

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 279 ff.; Lovudkastet i Tillæg A. Sp. 825—28 og Udvalgets Betænkning i Tillæg B.)

Foruden de af Udvalget i Betænkningen stillede Endringsforslag, var intet Endringsforslag fremkommet.

Lovudkastets eneste Paragraf, de stillede Endringsforslag, dets Titel samt dets Overgang til tredje Behandling fattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (S. A. Hansen): Det ærede Thing vil have seet af den afgivne Betænkning, at den Maade, hvorpaa Regjeringen ved den foreløbige Lov af 12te December 1863 har tilveiebragt de 3820 Heste i Henshold til den under samme Dato udgivne Lov, er billiget af Udvalget i sin Heelhed. Derimod vil det ærede Thing see, at Udvalget ikke har kunnet billige § 7 i den foreløbige Lov, som gaaer ud paa, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal gives Erstatning for de leverede Heste, skal forbeholdes til senere Afgjørelse ved Lov. Det er nemlig forekommet Udvalget, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at udsætte dette Spørgsmaal til en fjernere Tid, men at man maatte ønske at faae dette afgjort strax, idet det ikke er nogen ringe Byrde, der ved Udskrivningen af disse Heste ellers, idetmindste for lang Tid, vil blive paalagt Kongerigets Hartkorn alene. Udvalget betragter nemlig denne Udbredelse som Udbredelse af en almindelig Krigsstat, og kan derfor ikke finde det grundet i Retfærdighed eller Billighed, at et saa betydeligt Beløb skulde udredes alene af Landets Hartkorn; Udvalget har formeent, at enhver Skatteevne saavidt muligt maatte bidrage forholdsvis dertil. Ligeledes har Udvalget været enigt i, at der maatte gives Erstatning til de Lægber, der have udredt Hestene. — Med Hensyn til Størrelsen af denne Erstatning har Udvalget derimod deelt sig, idet et Mindretal, bestaaende af eet Medlem, ikke har troet i dette Punkt at kunne følge Udvalgets øvrige Medlemmer. Udvalgets Fleertal gaaer ud fra, at man paa ingen Maade vil retfærdigt og billigt kunne erstatte de leverede Heste til dem, der have leveret dem, naar man ikke gaaer til strax at give fuldstændig Erstatning for dem, og jeg troer, at der i Betænkningen er anført tilstrækkelige Grunde til at vise, at Udvalgets Fleertals Mening maa ansees som den rette. For det Første er der en gennemgaaende Forskjel paa Hestepreisen i en Deel af Kongeriget fremfor i de andre; Prisen paa Heste i Sylland er nemlig en heel Deel lavere end i de andre Dele af Landet. Dersom der altsaa ikke udredes fuldstændig Erstatning, saa vil det lettelig træffe sig, at Dernes Hartkornsbrugere